

Arrest

nr. 179 364 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 5 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 23 januari 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.11.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Voor U. S.

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 05.08.2013. De aanvraag werd echter ingediend op 15.11.2013, dus na de invoeging op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011).

Voor M. Z.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

In het verzoekschrift dd. 15.11.2013 is een verslag terug te vinden dd. 19.10.2013 opgesteld door een psycholoog. Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en diens gevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

Voor U. S.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.01.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

In het verzoekschrift dd. 15.11.2013 is een verslag terug te vinden dd. 05.02.2013 en 12.12.2012 opgesteld door een psycholoog. Doch we merken op dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Dat een psycholoog niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde bezit en dientengevolge kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van

herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§ 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële en formele motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Zij lichten het enig middel toe als volgt:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tót formele en materiële motivering vast die op de verweerster rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding. Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg.

1. *motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
2. *Zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
3. *tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden".*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de machtiging tót verblijf geweigerd is aan de eisers niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

- I. *De bestreden beslissing*

De bestreden beslissing van 23 januari 2014 is samenvattend als volgt gemotiveerd :

[...]

II. Het advies van de arts-geneesheer

In de adviezen van de arts-adviseur (stukken 2 en 3) wordt voor de aandoening van zowel de eiseres als de jongste dochter van de eisers hetzelfde gesteld:

Uit het standaard medisch getuigschrift... blijkt dat de beschreven PTSD actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige %in. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

De gesloten omslag in dewelke 'het waarom' van de negatieve beslissing zou moeten worden verheld, brengt geen enkele verheldering.

De eisers stellen vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, client in de beslissing of het verslag van de arts-adviseur te worden veruitwendigd. De redenen waarom men zich niet kan vinden in de vaststellingen van de arts-specialisten, de behandelende geneesheren, dienen in de beslissing of het verslag van de arts-adviseur te worden veruitwendigd.

De uiterst beperkte motivering druist in tegen het feit dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor de eisers zeer verstrekkende gevolgen daar deze oordeelt over hun verblijf.

Deze uiterst summiere motivering van de arts-adviseur staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor de eisers. Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Derhalve begrijpen de eisers niet hoe de verweerder nu kan gekomen zijn tot een beslissing waarbij zij stelt dat de aandoening van de eiseres en de jongste dochter van de eisers niet ernstig zouden zijn, nu uit de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de gevoegde medische documenten duidelijk tot uiting komt dat de psychologische aandoeningen van de eiseres en de jongste dochter van de eisers ernstig is en een opvolging eist.

Gezien de eisers de motieven niet begrijpen die de verweerder aanvoert, stelt hen aldus niet in staat deze te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Zodoende komt de verweerder tot een onredelijke beslissing.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

III. Analyse van het medisch dossier

De eiseres lijdt aan een posttraumatische stressstoornis omwille van een traumatisme die zij heeft opgelopen in haar land van herkomst en daarom is het niet aangeraden om terug te keren naar haar land van herkomst, omdat dit aan de oorsprong ligt van haar posttraumatische stressstoornis en gezien ze nog altijd wordt bedreigd in haar land van herkomst zoals haar psychiater bevestigt.

De psychologe van de eiseres bevestigt eveneens in een verslag dat een terugkeer naar het land van herkomst elk herstel zou beletten, omdat zij zou verblijven in een omgeving die haar herinnert aan het traumatisme dat aan de oorsprong ligt van haar ziekte, zodat haar therapeutische steun en psychiatrische behandeling moet worden verder gezet voor onbepaalde duur.

Ook de jongste dochter van de eisers. S.. heeft ernstige psychologische problemen, waarvoor zij wordt opgevolgd door een pedopsychiater.

De kleine S. is zeer ernstig getraumatiseerd door de problemen die ze hebben gekend in hun land van herkomst en lijdt aan angst, selectief mutisme, slapeloosheid, wat allemaal wordt beschouwd als kaderend in een posttraumatische stresssyndroom.

Haar psychothérapeute bevestigt in verslagen dat omwille van het ondergaan van het traumatisme zij hetgene wat gebeurt buiten haar gezin beschouwd als een ernstig gevaar dat zij daarom niet in staat was om te praten tegen andere mensen buiten haar gezin.

De psychiater en psychothérapeute volgen haar reeds sinds lange tijd en het begint iets beter te gaan met S., maar haar psychothérapeute bevestigt in een attest dat het uitgesloten is dat het therapeutisch werk zou worden stopgezet omdat dit zou leiden tot een herhaling van het oorspronkelijk trauma met posttraumatische gevolgen die onomkeerbaar riskeren te worden. Daarom meent haar

psychothérapeute dat S. niet klaar is om nieuwe omgevingsveranderingen te ondergaan zonder onomkeerbare psychologische gevolgen.

Het therapeutisch werk is niet mogelijk in het land van herkomst, omwille van de traumatiserende omgeving die niet bijdraagt tot het herstel.

Het zoontje van de eisers. S. wordt behandeld omwille van ernstige brandwonden in de tweede graad die hij heeft opgelopen en een dergelijke medische behandeling en opvolging is nodig gedurende ongeveer drie jaar, dit om infecties en functionele stoornissen te vermijden.

IV. De uiteenzetting van de middelen

1.

Er dient allereerst opgemerkt te worden dat de verweerster in de bestreden beslissing geen uitspraak heeft gedaan omtrent de ernstige aandoeningen van de zoon van de eisers, S. U.

Nochtans werd aan de verweerster een standaard medisch getuigschrift overgemaakt op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag.

De verweerster wijst dit standaard medisch getuigschrift af — bekijkt het niet ten gronde — omdat het standaard medisch getuigschrift dateert van 5 augustus 2013 en aldus tien dagen te oud zou zijn om wetsconform te zijn.

De ratio legis van de wetswijziging in de zin dat de gevoegde standaard medisch getuigschriften maximaal drie maanden oud mag zijn, is te vinden in het belang dat afdoende actuele medische informatie gevoegd dient te worden aan een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen.

In het licht van deze ratio legis kan geconcludeerd worden dat het gevoegde standaard medisch getuigschrift betreffende de ernstige medische problematiek van de zoon van de eisers wel degelijk als actueel kan beschouwd worden, aangezien in het medische getuigschrift melding wordt gemaakt van brandwonden van tweede graad waarvoor een adequate behandeling gedurende ongeveer drie jaar vereist zal zijn. De medische gegevens die werden vastgesteld in het standaard medisch getuigschrift dd. 5 augustus 2013 waren aldus op het ogenblik van de aanvraag nog erg actueel, en zijn dit op heden nog steeds.

De verweerster dient bij het nemen van haar beslissing rekening te houden met alle elementen van het dossier. De verweerster werd op de hoogte gebracht van de ernstige medische problematiek van de zoon van de eisers. De verweerster kan de ogen niet sluiten voor een dergelijke ernstige medische problematiek, aangezien de gevolgen bij stopzetting van de behandeling nefast zijn, gaande van infecties tot onomkeerbare functionele stoornissen.

De verweerster heeft de formele motiveringsplicht geschonden.

De verweerster heeft tevens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden aangezien de verweerster bij het nemen van haar beslissing zich niet heeft gebaseerd op alle gegevens van het administratief dossier.

2. Vervolgens dient vastgesteld te worden dat bij de beoordeling van de medische problematiek van zowel de eiseres als de jongste dochter van de eisers er geen rekening werd gehouden met de verslagen van de psychologe en psychothérapeute.

De verweerster stelt dat deze verslagen niet kunnen beschouwd worden als medische getuigschriften. Het kan niet betwist worden dat deze verslagen niet werden opgesteld door een dokter in de geneeskunde. Doch, niettemin bevatten deze verslagen belangrijke informatie die mede in overweging dient te worden bij het oordeel van de medische problematiek van de eiseres en de jongste dochter van de eisers.

Het is immers zo dat de opvolging door de psycholoog/psychotherapeut gebeurt op medisch voorschrift, op advies van de behandelende gespecialiseerde geneesheren. Voor het mentale welzijn van zowel de eiseres als de jongste dochter van de eisers acht de behandelende gespecialiseerde geneesheer een therapeutische behandeling noodzakelijk. De vaststellingen die voortvloeien uit deze therapeutische behandeling zijn dan ook op medisch vlak belangrijk en dienen dan ook mede in overweging genomen te worden.

3.

Voor wat betreft de medische situatie van de eiseres en de jongste dochter van de eisers heeft de arts-adviseur niet op grondige wijze de medisch attesten die bij de aanvraag op grond van 9ter van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd onderzocht.

Noch heeft de arts-adviseur het advies afdoende gemotiveerd (zie reeds punt II.).

De arts-adviseur stelt:

- er zou actueel geen reëel risico zijn voor het leven of de fysieke integriteit;
- zonder behandeling zou de aandoening zijn beloop over enkele maanden kennen en zou spontaan in gunstige zin evolueren;
- de behandeling zou niet essentieel zijn;
- er zou aldus actueel geen risico op voor onmenselijke of vernederende behandelingen zijn.

Het advies van de arts-adviseur is (1) NIET volledig en (2) onjuist.

(1) Het advies van de arts-adviseur is niet volledig.

Eerzijds dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur geen rekening houdt met de verslaggeving van de psychothérapeute. Zoals reeds gesteld is het negeren van deze informatie onterecht, aangezien deze informatie belangrijke indicaties bevat voor het mentale welzijn van zowel de eiseres als de jongste dochter van de eisers.

Anderzijds oordeelt de arts-adviseur niet of er een reëel risico is op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar land van herkomst indien er geen behandeling beschikbaar dan wel toegankelijk zou zijn.

De arts-adviseur heeft zich niet de moeite getroost om te onderzoeken of een adequate behandeling en opvolging in de Kirgizië mogelijk is.

De eisers hebben in hun aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet verwezen naar objectieve informatiebronnen waaruit blijkt dat de mentale gezondheidszorg in Kirgizië op onvoldoende wijze zijn ontwikkeld, gezien het gebrek aan fondsen. De catastrofale toestand van het gezondheidssysteem wordt betwist noch door de verweerder noch door de arts-adviseur. De arts-adviseur laat evenwel na te oordelen of de specifieke noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Kirgizië.

De ernst van de aandoening en het risico voor het leven en de integriteit van een verzoeker om subsidiaire bescherming om medische redenen dient noodzakelijkerwijze beoordeeld te worden in het licht van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de vereiste medische behandeling en zorgen in het land van herkomst, wat de verweerder helemaal niet gedaan heeft.

Dat overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet een vreemdeling een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen, indien deze 'op %odanige wij%e lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dat teneinde een beoordeling te kunnen maken omtrent de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, aldus steeds de situatie in het land van herkomst of het land van verblijf dient worden afgetoetst, in casu Kirgizië, aangezien het bestaan van het bepaalde reële risico in hoofd van de aanvrager onlosmakelijk is verbonden met het gegeven of een behandeling in het land van herkomst mogelijk is.

Dat een aandoening mogelijks niet als levensbedreigend kan beschouwd worden, tot zover een adequate behandeling en opvolging kan genoten worden.

Dat uit de medische getuigschriften duidelijk blijkt dat de aandoening van de eiseres en de jongste dochter van de eisers evolutief en recidief is, waardoor niet alleen de actuele gezondheidstoestand dient beoordeeld te worden, doch ook de mogelijkheden tot noodzakelijke opvolging en behandeling.

Dat de aandoening van eiseres immers tevens in die mate ernstig zijn dat de consequenties bij stopzetting van de noodzakelijke behandeling en/of opvolging nefast en onafwendbaar zijn.

Dat de beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter (voor 20ver gemeend wordt dat een levensbedreigend karakter noodzakelijk zou zijn, quod non, zie infra) bijgevolg een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst impliceert.

Dat in casu dient worden vastgesteld dat de arts-adviseur, noch de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zich omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Kirgizië heeft uitgesproken.

Hieruit kan worden afgeleid dat de verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 schendt, evenals algemene beginselen van goed bestuur, waaronder de verplichting beslissingen afdoende te motiveren en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrestnummer 49.781 van 19 oktober 2010 dat er een uitspraak moet worden gedaan over de vraag of er een voldoende toegang is tot de zorgen in het land van herkomst, rekening houdend met de individuele, particuliere situatie van de betrokkene (CCE, nr. 49.781 van 19 oktober 2010).

Dat gelet op het feit dat het op ontegensprekelijke wijze vast staat dat de eiseres en de jongste dochter van de eisers lijden aan een aandoening waarvoor zij absoluut opvolging en een gespecialiseerde behandeling nodig hebben, de tegenpartij de verplichting had om te onderzoeken of er een voldoende beschikbaarheid en toegankelijkheid was van de nodige medische gespecialiseerde zorgen in het land van herkomst, wat niet is gebeurd, terwijl dit wel wordt opgelegd door het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980.

Dat de bestreden beslissing helemaal niet is gemotiveerd omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige medische zorgen voor eisers in Kirgizië wat een kennelijk gebrek aan

formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 9ter §1,1° en 62 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen.

Dat in casu verweerster zich heeft beperkt tót het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en tót zover adequate behandeling aanwezig is.

Uw Raad oordeelde:

"Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokken arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Jiusland. Evenmin blijkt dat hij gecorrespondeerd zou hebben met een arts die een dergelijke expertise bezit. De arts-adviseur is evenmin zelf nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoekers aandoening in diens land van herkomst. De Raad ziet dan ook niet als verzoekers niet in hoe de arts-adviseur dan kan concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor verzoekers leven, daar waar dr. E.D., die psychiater blijkt te zijn, in het standaard medisch getuigschrijft van 2 februari 2012 expliciet stelt dat er Zelfmoordrisico 's zijn in geval van stopzetting van de behandeling.

Doordat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris een advies van de arts-adviseur dat niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding in het licht van artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderschrijft en als het zijne overneemt, is de zorgvuldigheidsplichtgeschonden. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tót een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tót een schending van artikel 3 van het EVRM. "

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 444 dd. 29 november 2012)

Op geen enkele wijze wordt door de arts-adviseur rekening gehouden met dit rechtstreekse risico voor het leven, de fysieke integriteit en het mentale welzijn in geval van terugkeer naar hun land van oorsprong, gezien de noodzakelijk medische zorgen niet beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in hun land van herkomst.

De arts-adviseur laat zelfs na hieromtrent zijn advies weer te geven.

Er is dus sprake van een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid nu de verweerster niet alle nuttige elementen in aanmerking heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing en de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

(2) Het advies van de arts-adviseur is onjuist, in die zin dat in het advies wordt gesteld dat 'ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden (kent) en spontaan in gunstige zin (evolueert) \

Deze stelling druist volledig in tegen de vaststellingen van de behandelende gespecialiseerde geneesheren. Zij achten therapeutische begeleiding en een medicamenteuze behandeling noodzakelijk. Er is eveneens noodzaak aan psychiatrische opvolging.

De arts-adviseur spreekt de vaststelling van de behandelende gespecialiseerde geneesheren tegen, zonder dat de eiseres en de jongste dochter van de eisers uitgenodigd werden voor een individueel onderzoek.

De stelling van de arts-adviseur vindt aldus geen steun in het medische dossier, inclusief de verslagen van de psychotherapeut, dat aan de verweerster werd voorgelegd.

Het advies van de arts-adviseur kan dan ook niet weerhouden worden.

Dat bovendien de arts-adviseur in kwestie, Dokter L. L., een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in de aandoening van eiseres en de jongste dochter van de eisers (zie de website van de Orde van Geneesheren,

<https://www.ordomedic.be/ni/zoek-een-arts>), terwijl er mag verwacht worden dat verweerster een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde omtrent de medische problematiek van eiseres uitspraak te doen.

Dat op geen enkele wijze de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken de objectieve vaststellingen van de behandelende geneesheren kan tegenspreken en dus helemaal niet op gemotiveerde wijze tót de conclusie kan komen dat de aandoening van eiseres en de jongste dochter van de eisers geen directe bedreiging zou inhouden voor hun leven of hun fysieke integriteit, dan wel een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980.

Dat wanneer kan worden vastgesteld dat de betrokkene lijdt aan een voldoende ernstige aandoening, er moet overgegaan worden tót een ernstig onderzoek ten gronde en een persoonlijk onderzoek van de betrokkenen door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld in een arrest nr. 74.073 van 27 januari 2012.

Dat ook in een arrest nr. 77.755 van 22 maart 2012 werd geoordeeld dat de tegenpartij, door een beslissing te nemen die op louter formele wijze is gemotiveerd, maar waarbij niet wordt uiteengezet waarom men van een ander oordeel is toegedaan dan de mening van de specialist die de betrokkene sinds meerdere maanden volgde, er moest worden geoordeeld dat er een kennelijk gebrek aan formele motivering is (CCE, nr. 77.755 van 22 maart 2012).

Dat de bestreden beslissing aldus op kennelijk gebrekkige wijze is gemotiveerd en een kennelijk gebrek aan formele motivering vertoont, in strijd met de artikelen 9ter §1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met het artikel 3 van het EVRM.

Dat uw Raad in het recente verleden oordeelde:

'Le Conseil ne peut que constater que cette conclusion n'est pas adéquate au vu des éléments produits par le requérant, qui ne doivent pas être négligés au vu de la gravité alléguée de ceux-ci, laquelle est étayée par les certificats médicaux qu'il a produits et qui relèvent un risque d'impossibilité de marche. Le Conseil estime qu'il est malvenu dans le chef de la partie défenderesse d'en conclure hâtivement que le requérant 'ne souffre pas d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique', motivation qui apparaît pour le moins stéréotypée. Le caractère laconique de ladite motivation ne permet pas au requérant de saisir pour lesquelles sa demande d'autorisation de séjour a été déclarée non fondée. '

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

4.

Dat de bestreden beslissing op de verslagen van de arts-adviseur dd. 14 januari 2014 gebaseerd zijn.

a)

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweester meent dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 E.V.R.M. een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderde stadium van de ziekte.

Dat voor wat betreft het risico voor het leven of de fysieke integriteit gesteld wordt dat er geen 'directe bedreiging' is. Dat aangaande het risico op onmenselijke of vernederende behandeling gesteld wordt dat de actuele gezondheidstoestand uitermate ernstig dient te zijn, alvorens van een dergelijk risico sprake zou kunnen zijn. b)

Dat een gebrek aan een levensbedreigend karakter en kritieke gezondheidstoestand de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet 2 ou verhinderen.

Dat een dergelijke redenering echter geenszins correct is.

Dat de bestreden beslissing duidelijk een strengere definitie hanteert dan deze vermeldt in het artikel 9ter §1 van de wet van 15 december 1980, gezien er wordt geëist dat er sprake zou zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene en dat de graad van ernst, geveerd door artikel 3 van het EVRM een aandoening zou uitmaken die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte, zodat de beschreven aandoening, waarvoor een adequate behandeling en opvolging noodzakelijk is, niet van aard zou zijn om een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene.

c)

Dat de vooropgestelde interpretatie van artikel 3 E.V.R.M. enerzijds niet strookt met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Dat de eisers kunnen verwijzen naar een arrest gewezen op datum van 11/02/2013 (RvV 110 240) waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk stelt dat zelfs indien toepassing gemaakt wordt van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, deze rechtspraak, in tegenstelling tot wat verweester voorhoudt, het Europees Hof het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarden opdat een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan worden vastgesteld.

Dat bovendien bij de beoordeling eveneens dient rekening gehouden te worden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in hetherkomstland (cf. supra, punt 3).

" 3.2.3 Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag, in gevallen waarbij een gerondheidsproblematiek werd aangevoerd, enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde aandoening;, blijkt niet dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM %ou kunnen worden vastgesteld.

Het EHRM verduidelijkt in het arrest N.t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) dat de uit de rechtspraak voortvloeiende principes die dienen te worden gehanteerd bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM "must apply in relation to the expulsion of any person afflicting with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not

bes 0 readily available in the applicant's country or origin or which may be available only at substantial cost"(vrije vertaling: dienen te worden toegepast bij de uitwijking van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale aandoening die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanmerkelijke kost). Uit dit arrest, dat de principes uit eerdere rechtspraak herneemt, kan bijgevolg worden afgeleid dat de aangevoerde aandoening ernstig dient te zijn, doch niet dat aandoeningen die niet acuut levensbedreigend zijn fonder meer niet in aanmerking dienen te worden genomen. Een van de principes die het EHRM hanteert is dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat betere medisch verpleging kan verstrekken dat het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijking de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM heeft dit uitgangspunt evenwel genuanceerd en gesteld dat er niet kan besloten worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijking dwingend zijn ". Bij de beoordeling van de vraag of er kan besloten worden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM al dan niet geschonden is houdt het EHRM rekening met de medicatie in het herkomstland en, doch in mindere mate, met de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uigewezen. In bepaalde gevallen werd ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst. Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM betreft dan ook meer dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of van de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van dit artikel. Al idus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich actueel niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in de EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98 Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46353/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndagoja v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, A. megan van -Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, A.oulmi v. Frankrijk, par 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51 ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par 81 e.v.)

3.2.4 Al idus blijkt dat de verwerende partij, door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, fonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of fonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inake artikel 3 van het EHRM bij de verwijdering van ziekte vreemdelingen, te beperkend interpreteert en hierdoor ook de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskent.

Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet nagegaan of er sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. "

d)

Dat anderzijds client opgemerkt te worden dat de loutere verwijzing naar artikel 3 E.V.R.M. en de toepassing van dit artikel de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat een mimer toepassingsgebied heeft, ontkend. Dat de definitie in artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 niet vereist dat men zou aantonen dat de ziekte waaraan wordt geleden een directe bedreiging zou inhouden voor het leven van de betrokkene, gezien er in het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 ook wordt bepaald dat ook een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit en een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar men verblijft, in aanmerking komt om aanleiding te geven tot een machtiging tot verblijf.

Dat in het arrest van uw Raad n° 92 258 dd. 27 november 2012 tevens het volgende wordt overwogen: Ainsi, plutôt que de se référer urement et simplement à l'article 3 de la CEDH pour délimiter le contrôle auquel la partie défenderesse est tenue, le Ugislateur a prévu diverses hypothèses spécifiques.

La lecture du paragraphe 1er de l'article 9ter révèle en effet trois types de maladies qui doivent conduire à l'octroi d'un titre de séjour sur base de cette disposition lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans le pays d'origine ou dans le pays de résidence, à savoir: o celles qui entraînent un risque réel pour la vie; o celles qui entraînent un risque réel pour l'intégrité physique; o celles qui entraînent un risque réel de traitement inhumain ou dégradant.;

Il s'ensuit que le texte même de l'article 9ter ne permet pas une interprétation qui conduirait à l'exigence systématique d'un risque 'pour la vie' du demandeur, puisqu'il envisage au côté du risque vital, deux autres hypothèses.

Outre que le médecin conseil n'a pas exercé l'entière responsabilité du contrôle que requiert l'article 9 ter précité, le Conseil entend relever, qu'après avoir considéré que le dossier médical ne permet pas de constater l'existence d'un seuil de gravité requis par l'article 3 de la CEDH, tel qu'interprété par la CEDH qui exige une affection présentant un risque vital vu l'état de santé critique ou le stade très avancé de la maladie, ce médecin conseil et, à sa suite, la partie défenderesse, en ont déduit, indûment, qu'une autorisation de séjour ne pouvait être octroyée à la partie requérante sur la base de l'article 9 ter de la Loi.

Or, ainsi qu'il a déjà été exposé à-dessus, l'article 9 ter de la Loi ne se limite pas aux risques de décès.

Si les prémisses du raisonnement du médecin conseil peuvent éventuellement permettre de conclure qu'il ne s'agit pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour la vie, elles ne permettent pas d'en déduire que ladite maladie n'entraîne pas un risque de traitement inhumain ou dégradant ou un risque réel pour l'intégrité physique.

(...)

Le Conseil estime dès lors que la motivation de la décision, fondée uniquement sur ce rapport incomplet du médecin conseil, est inadéquate au regard de l'article 9ter, §1er, alinéa 1er, de la Loi et méconnaît par conséquent la portée de cette disposition. "

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest n° 92 258 dd. 27 november 2012)

Dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen 'directe' levensbedreiging vereist, maar ook ziekten toelaat die (indirect) een humanitair risico inhouden in geval van terugkeer en wanneer de zieke na terugkeer in het land van herkomst zonder adequate behandeling of opvolging zou vallen.

e)

Recent oordeelde de Raad van State in het arrest nr. 223.961 dd. 19 juni 2013 dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 E.V.R.M., waardoor een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Daarnaast heeft de Raad van State in hetzelfde arrest geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken beide mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te onderzoeken namelijk het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit én het reële risico op vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van verblijf. De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere onXzwken TM 1 DienSt Vreemdelingenzaken beide op een degelijke wijze moet "Beoordeling 7" 1',^aar lmd m" ff&/ 9Ur' § 3>4°> van * Vreemdelingenmt wordt de aanvraag om machtiging tót verblijf niet-ontvankelijk verklaard "indien de in g 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangem^en door de minuter of tqjn gemachtigde in een advies vaststelt dat de %ekte kennelijk niet beantwoordt aan een %ekte Koals voor&n in Jf 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tót het bekomen van een machtiging tót verblijf in het Rijk Naarlmd pan artikel 9ter, § 1, eerste lid van die met kan een machtiging tót verblijf bij de minister of rijn gemachtigde mrdn aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die &» identiteit aantoonst overeenkomstig 2 en dte of ^odanige mjKe lijdt aan een sjekte dat deKe xjekte een reëel risico inhoudt voor ^n leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in %jn land van herkomst of het land waar bij verblijft" Anders dan de vernederende partij voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijke twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor y» leven of fysieke integriteit in, of \$ houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen "?! mterpret-Atie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene. De vermelding in de memorie van toelichting dat het onderzoek van de vraag of een gepaste en voldoende behandeling in het land van oorsprong of verblijf

geval ter gevalgebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de kaders van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de met voor interpretatie vatbare tekst van de wet van 15 december 1980 (Pari St. Kamer, DOC 51, 2478/001 34) De verwijzing door de verwerende partij naar twee vermeldingen in de memorie van uitzending van de Vlaamse Vreemdelingen en de toepassing van artikel 3 van het EVRM, is niet relevant voor wat betreft beschikkingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die immers van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden. (ibidem, 35 en 36) Hoe dan ook vormt de omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijk wel een lagere vorm van bescherming moet, geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, f 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

7.2 De wetgever heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 12 april 2012, dat tot de aanvankelijk bestreden beschikking heeft geleid, als volgt geformuleerd:

'Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de Ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de Ziekte. De in het medisch attest beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de Ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel". In het bestreden arrest wordt geoordeeld dat de verwerende partij, geleid op dat advies, de aanvraag niet-ontvankelijk moest verklaren en dat zij met de aanvankelijk bestreden beslissing niets anders heeft gedaan dan de wettelijke bepalingen gerespecteerd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat artikel 3 van het EVRM een hogere norm dan de Vreemdelingenwet is, dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dan ook moet worden gerespecteerd, dat die rechtspraak een zeer hoge drempel in medische zaken hanteert en dat de aanvraag van de huidige verzoeker niet op kennelijk onredelijke wijze niet-ontvankelijk is verklaard, aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft gesteld dat de gezondheidstoestand van de huidige verzoeker niet kritiek is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden. Dit is in strijd met artikel 9ter, f 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. "

(arrest Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013)

Uit de bewoordingen in het verslag van de arts-adviseur, blijkt dat de arts-adviseur het actuele risico op onmenselijke of vernederende behandeling NIET heeft beoordeeld.

Uit het verslag van de arts-adviseur en de bestreden beslissing blijkt dat het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling tevens gekoppeld wordt aan een actuele zeer ernstige gezondheidstoestand.

Het mag duidelijk zijn dat een dergelijke motivering geenszins tegemoetkomt aan de argumentatie in het geciteerde arrest van de Raad van State dd. 19 juni 2013, die een degelijk onderzoek voor de beide in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgenomen mogelijkheden én waarvan minstens het onderzoek van de tweede mogelijkheid effectief en klaarblijkelijk los dient te staan van de te hoge drempel die artikel 3 E.V.R.M. voorschrijft.

*)

Dat het niet echt duidelijk is waar verweerder zich precies op baseert om te beantwoorden aan de definitie van artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980 dat er sprake zou moeten zijn van een ziekte die een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene met een ziekte die levensbedreigend zou zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de Ziekte. Dat in de bestreden beslissing duidelijk een kennelijke appreciatiefout begaan wordt en een verkeerde interpretatie gehanteerd wordt van het artikel 9ter §1,1° van de wet van 15 december 1980, door geen rekening te houden met het feit dat het ook kan gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Dat verweerster een voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet, door een direct levensbedreigend karakter van de aandoening te eisen vooraleer een machtiging tót verblijf op grond van medische redenen toe te staan.

Dat door de foute interpretatie die verweerster geeft aan artikel 3 E.V.R.M. en de té beperkende interpretatie van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, beide artikelen worden geschonden.

Daarnaast, indien de verweerster - ten onrechte - volhardt in de toepassing van artikel 3 E.V.R.M. zo geïnterpreteerd door het E.H.R.M., dient de verweerster tevens conséquent te zijn en te handelen overeenkomstig de handelswijze van het E.H.R.M. Aldus dient de verweerster te oordelen of een reis naar het land van herkomst fysiek mogelijk is en of de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de persoonlijke situatie van de betrokkene geen negatieve invloed zullen hebben op het ziektebeeld van de betrokkene bij diens terugkeer.

De verweerster beperkt zich tót de vaststelling dat de aandoening met levensbedreigend zou zijn en tracht voor te houden dat dit conform de rechtspraak van het E.H.R.M. is, hoewel het E.H.R.M. steeds verder gaat bij haar oordeel en rekening houdt met algemene en persoonlijke factoren, hoewel er de aandoening geen levensbedreigend karakter zou hebben."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de arts-adviseur op 9 augustus 2013 een medisch advies heeft gegeven waaruit blijkt dat de ziekte van de tweede verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken, waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734).

Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werden gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hun niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekende partijen, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.2.1. Met betrekking tot vijfde verzoeker, S. U., voeren verzoekers aan dat in het medische getuigschrift sprake is van een nood aan behandeling gedurende drie jaar. Verzoekers menen dan ook dat het motief, dat het medisch getuigschrift 10 dagen te oud is om wetsconform te zijn, niet pertinent is, aangezien de beschreven aandoeningen en behandelingen nog steeds actueel zijn. Er werd, aldus verzoekers, geen rekening gehouden met alle elementen van de zaak. De Raad merkt evenwel op dat naar luid van artikel 9ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, het standaard medische getuigschrift niet ouder mag zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag. *In casu* wordt niet betwist dat het medische getuigschrift ouder is dan drie maanden. Bovendien gaan de verzoekende

partijen uit van een gedeeltelijke lezing van dit motief, nu er niet enkel wordt gesteld dat het getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag, doch ook dat er geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van een standaard medisch getuigschrift. Het kwam de verzoekende partijen dan ook toe hun aanvraag te actualiseren, hetgeen zij nagelaten hebben. Met het verwijt aan het adres van de verwerende partij dat wordt voorbijgegaan aan het feit dat de aandoening nog steeds actueel is, tonen zij niet aan dat zij te gepasten tijde de aanvraag hebben geactualiseerd of een actueel standaard medisch getuigschrift hebben opgesteld. Het komt immers de aanvragers toe zich te bekwamen in alle elementen die nodig zijn ter beoordeling van de verblijfsaanvraag. In die mate is het middel ongegrond.

2.2.2. Met betrekking tot de jongste dochter, S. U. (vierde verzoekster), voeren verzoekers aan dat geen rekening werd gehouden met de verslagen van de psychotherapeute. Verzoekers voeren aan dat de opvolging door psychologen en psychotherapeuten evenwel werd voorgeschreven door de behandelend geneesheer. Er kan aldus niet zomaar aan worden voorbijgegaan. Hoewel inderdaad in beginsel artikel 9ter dient te worden beoordeeld aan de hand van het standaard medische getuigschrift, kan er *in casu* niet aan worden voorbijgegaan dat het standaard medische getuigschrift, zoals ingediend in naam van vierde verzoekster, vermeldt dat zij een psychotherapeutische behandeling dient te volgen. De verwerende partij kon zich er aldus niet mee vergenoegen te stellen dat de psychotherapeutische verslagen geen medische getuigschriften zijn zonder verder met deze behandeling rekening te houden. Immers werd wel degelijk door een arts psychotherapie voorgeschreven, dat de aangewezen behandeling was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de behandelend geneesheer voor vierde verzoekster een psychotherapeutische opvolging voorzag van eenmaal per week gedurende tenminste een jaar. Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat het volgen van een psychotherapeutische behandeling volledig los staat van de medische gronden van de aanvraag. In die zin kunnen de psychotherapeutische attesten wel degelijk inzicht verschaffen in de opvolging in de evolutie van de reeds medisch geattesteerde aandoening. Zo blijkt uit de attest van psycholoog C.H. van 12 december 2012 en van 5 februari 2013 dat vierde verzoekster nog steeds verder dient opgevolgd te worden bij het verwerken van haar traumatische ervaringen in het land van herkomst.

De arts-adviseur stelde in zijn advies van 14 januari 2014 hieromtrent: *"uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 18.10.2013 blijkt dat de beschreven PTSD actueel geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan een gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."*

De Raad dient verzoekers bij te treden waar zij stellen dat hoegenaamd niet wordt ingezien op welke wijze uit dit advies blijkt dat de arts-adviseur zich daadwerkelijk heeft gebogen over de medische problematiek, zoals deze werd aangehaald in een standaard medisch getuigschrift door verzoekster ingediend op 18 oktober 2013. Vooreerst is, in tegenstelling tot wat het medische advies stelt, geen sprake van het gebruik van psychofarmaca, doch schreef de behandelend geneesheer *in casu* een psychotherapeutische behandeling voor, waarvoor bijkomend attesten werden neergelegd. Het volgen van deze psychotherapeutische behandeling wordt zelfs niet besproken in het medische advies, daargelaten de vaststelling dat evenmin wordt gemotiveerd op welke overwegingen de arts-adviseur heeft besloten dat *"een dergelijke aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan een gunstige zin evolueert"*.

De Raad kan dan ook slechts tot het besluit komen dat de medische aandoening en de door de behandelende geneesheer voorgeschreven behandeling niet werden onderzocht in het medische getuigschrift en de daarop gesteunde onontvankelijkheidsbeslissing.

2.2.3. Ook met betrekking tot tweede verzoekster blijkt uit het standaard medische getuigschrift van 29 oktober 2013, opgesteld door een psychiater, dat deze als behandeling noodzakelijk achtte dat verzoekster psychiatrisch zou worden opgevolgd *a rato* van een keer per maand en dat zij daarnaast psychotherapie diende te volgen. Zij legde ter aanvulling daarvan een attest neer opgesteld door een psycholoog op 19 oktober 2013. Ook hier kan bezwaarlijk worden gesteld dat de psychologische attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen. Immers werd wel degelijk in het standaard medische getuigschrift door een psychiater onder meer een psychologische opvolging voorgeschreven. Dat deze attesten niet relevant zou zijn kan dan ook niet worden voorgehouden, immers betreft het precies de behandeling welke in het standaard medische getuigschrift door de behandelende

geneesheer werd voorgeschreven. De overwegingen in de bestreden beslissing dat deze attesten niet werden opgesteld door een dokter in de geneeskunde zijn dan ook niet relevant.

In zijn advies van 14 januari 2014 stelde de arts-adviseur: *"ook zonder behandeling in ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evalueert spontaan een gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch is niet essentieel."*

Weerom stelt de Raad vast dat in het medische advies de psychotherapeutische behandeling zelfs niet wordt vermeld en dat vervolgens gewag wordt gemaakt van een behandeling met psychofarmaca waarvan in het standaard medische getuigschrift zelfs geen sprake was. Het is de Raad dan ook een raadsel hoe de arts-adviseur tot dit inzicht is gekomen. Ook het standpunt van de arts-adviseur dat een "dergelijke" aandoening spontaan gunstig evolueert, wordt niet nader gemotiveerd, noch verwijst de arts-adviseur naar enig stuk of enige vaststelling waarop dit inzicht gestoeld kan zijn.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de medische adviezen met betrekking tot de psychische aandoeningen van tweede en vierde verzoekster niet gestoeld zijn op enig kenbaar of draagkrachtig motief. Er blijkt immers niet dat de arts-adviseur de attesten van de behandelend geneesheer in zijn adviezen heeft betrokken, noch gaat hij in op de behandeling die de verzoeksters in het kader van een aandoening volgen.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de arts-adviseur op voldoende wijze duidelijk maakt waarom de eventuele afwezigheid van een behandeling in het herkomstland geen onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Zij meent dat de verzoekende partijen niet aantonen dat deze beoordeling kennelijk foutief of onredelijk zou zijn. Zij stelt tevens dat de arts-adviseur niet gehouden is de motieven van de beoordeling weer te geven in zijn advies.

Zoals evenwel blijkt uit de hogere bespreking is de arts-adviseur uiterst onzorgvuldig geweest in zijn onderzoek door bepaalde medische gegevens niet in zijn beoordeling te betrekken of zelfs te negeren.

Het betoog in de nota met opmerkingen kan aldus niet volstaan om het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid te herstellen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt voor.

Het enig middel, in de mate het betrekking heeft op de medische adviezen aangaande tweede en vierde verzoekster, is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 januari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT